

Proletari din toate țările, uniți-vă! Gazeta Tânărului

ORGAN AL MINISTERULUI ÎNVĂȚĂMÎNTULUI ȘI CULTURII ȘI AL COMITETULUI CENTRAL
AL UNIUNII SINDICATELOR DIN INSTITUȚIILE DE ÎNVĂȚĂMÎNT ȘI CULTURA

Anul XII. Nr. 579

vineri 23 septembrie 1960

8 pagini 25 bani

PACEA dorința popoarelor

PACEA — climatul necesar împlinirii marilor idealuri de progres social și cultural, pacea necesară popoarelor lumii este bunul cel mai de preț al omenirii. Pacea înseamnă însăși viața și este firesc să lupte pentru ea toate generațiile care vor ca ea să înflorească, să se întărească.

Iată de ce actuala sesiune a Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite, care va discuta cele mai variate aspecte ale problemei menținerii păcii în lume, reține cu atita intensitate atenția opiniei publice internaționale. Eveniment politic de însemnătate excepțională, sesiunea intruneste delegațiile a 96 de țări membre ale O.N.U.-ului, din care aproximativ un sfert sînt conduse de personalități politice de cea mai înaltă competență.

Vestea că N. S. Hrușciov și alți conducători de frunte din statele socialiste, printre care tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, precum și conducătorii altor țări iubitoare de pace au venit să-și dea contribuția la rezolvarea problemelor majore ale zilelor noastre în cadrul Adunării Generale a sîrnit un urlaș val de admirație și aprobare. Cu toate că guvernul S.U.A. pregătise o atmosferă de tăcere și neospitalitate în jurul delegațiilor țărilor socialiste, zărele comentează cu febrilitate prezența la New York a lui N.S. Hrușciov, Gh. Gheorghiu-Dej, Todor Jivkov, A. Novotny, W. Gomulka, János Kádár și alții. Ele apreciază inițiativa șefului statului sovietic de a participa personal la lucrările actualii sesiuni ca o oglindire clară a dorinței Uniunii Sovietice de a schimba evoluția politică internațională în scopul slăbirii încordării în relațiile dintre state. „Această inițiativă — scrie ziarul indian „Jugantar“ — nu trebuie ignorată, ci trebuie folosită în întregime“.

Declarația făcută de N. S. Hrușciov la sosirea sa în New York, în care își exprimă convingerea că vor putea fi găsite căi echitabile care să consolideze pacea în întreaga lume, că relațiile sovieto-americane și deci relațiile dintre toate popoarele se pot îmbunătăți — este apreciată de opinia publică internațională ca o vie chemare la înțelegere și cooperare, ca o reflecție a intențiilor delegației sovietice de a depune eforturi în vederea rezolvării celei mai arzătoare probleme la ordinea zilei: pacea. „Premierul sovietic cheamă din nou la dezarmare generală și totală“, „Hrușciov își exprimă convingerea că relațiile sovieto-americane se vor îmbunătăți“ — cu asemenea titluri se comentează în presa internațională declarația și prezența lui N. S. Hrușciov la cea de a 15-a sesiune a Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite.

Privirile pline de speranțe ale popoarelor din întreaga lume sînt ațintite acum, cînd începe larga dezbateră politică în cadrul sesiunii, spre reprezentanții Uniunii Sovietice și ai celorlalte țări socialiste, care în alifia rînduri s-au dovedit apărătoare vajnice ale păcii. Atitudinea fermă în favoarea păcii manifestată de statele socialiste este determinată de însuși caracterul orînduirii socialiste, al cărei scop suprem este o viață mai bună pentru masele largi ale muncitorilor, țăranilor și intelectualiilor. Pentru a făuri această viață este nevoie de o uriașă muncă constructivă, ce se poate duce numai în condiții de pace. O muncă ale cărei roade sînt închinat poporului și pe care poporul nu le vrea distruse prin războaie. În statele lagărului capitalist, în care destinele popoarelor se află în mîinile ex-

ploatorilor, masele muncitoare năzuiesc de asemenea cu ardoare spre pace: pentru ca toți copiii să albă copilărie, pentru ca mamele și soțiile să nu mai verse lacrimi pe mormintele fiilor și soților deveniți carne de tun.

În întreaga lume crește, ca un uriaș val, protestul popoarelor împotriva uneltirilor la războaie, împotriva acțiunilor agresive ale cercurilor imperialiste interesate în stoarcerea de profituri de pe urma înarmărilor. Oamenii cinstiți și lucizi din toate țările văd într-un eventual război o calamitate pentru omenire. De aceea, sperînd într-o rezolvare înțeleaptă a problemelor cooperării între popoare, lumea întreagă a așteptat cu nerăbdare actuala sesiune a Adunării Generale a O.N.U., saluînd cu bucurie prezența la adunare a solilor păcii — N. S. Hrușciov, Gheorghe Gheorghiu-Dej și ceilalți conducători ai delegațiilor statelor socialiste.

În lucrările desfășurate pînă în prezent au fost primite, după cum se știe, ca membre ale Organizației Națiunilor Unite încă 14 state care și-au cucerit prin luptă dirză independența. Faptul că în prezent aproape jumătate din țările membre ale O.N.U. sînt țări afro-asiatice care au luptat eroic pentru libertate asigură în componența O.N.U. un mai mare echilibru favorabil rezolvării problemelor menținerii păcii.

Popoarele și-au arătat satisfacția că pe ordinea de zi a Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite figurează probleme care privesc direct stabilirea unor raporturi normale între state, a unor relații de coexistență pașnică, evitarea războaielor în lume — fierbinți năzuințe ale popoarelor. Numeroșii locuitori new-yorkezi care zilele acestea au demonstrat în fața clădirii O.N.U. — au dat glas dorințelor de pace ale tuturor popoarelor din lume: „Pace, pace!, nu vrem război!“ „Trăiască colaborarea dintre S.U.A. și U.R.S.S. în domeniul păcii!“.

Oamenii muncii din țara noastră, alături de toți oamenii cinstiți din lume, doresc fierbinte ca actuala sesiune a Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite, la care și-au dat înfîlțire atîta soli ai păcii, să determine un serios progres în asigurarea unei păci veritabile și durabile în lume.

În dimineața anului școlar

Sînt frumoase clipele care încep cînd fumul nopții se destramă și candelile spinzurate cu fire de nimic pe înălțimi se sting pe rînd; e frumoasă erupția de culori a zorilor ce parcurg toată gama curcubeului; e frumoasă imensa, senină, înaltă curbă a bolții cerești ce se desface larg, împingînd în depărtări marginile orizontului; sînt frumoase orele dimineții cînd natura e limpede, luminoasă, curată.

Pentru copiii cu ghiozdane și geții primele zile de școală, această minunată dimineață a anului școlar, sînt mai fermecătoare, mai senine decît oricînd. A început școala — și printre cei ce se cheamă Ionuț sau Gheorghe sau Maria, printre copiii strungarului sau ai țăranului nu se mai află băiețelul cu ochii în lacrimi, cu picioarele goale, cu pantalonii prinși într-o bretea peste cămașa zdrențuită, prioid cu jînd, din poarta casei dărîpănată, la cei care se îndreaptă spre locul acela tainic și plin de vrajă numit școală și simțit, în neștiința vîrstei, ca un dar minunat ce i se refuză. Nu! Acesta e un vis urît, apus de mult. Altele sînt imaginile pe care le creează vremea noastră în aceste prime zile de școală. Am să vă arăt cîteva din ele.

În sat la Căciulați

În dimineața aceea o boare de vînt a venit de peste cîmp, de peste linia ferată, foșnînd prin haturile de porumb, a intrat prin fundul ogrăzii oftînd prelung în frunzișul copacilor, a atins cu

o aripă șura de paie, a încercat cu degete nevăzute puterea ușilor și s-a tot dus șuierînd încet-șor o melodie numai de ea știută.

Ion al lui Culină s-a trezit, a ieșit din casă și s-a așezat pe prispă. După el a venit femeia, cu un teanc de cărți în brațe. Au prins a vorbi încet, în șoaptă. Răsfoiesc cu mîinile asprite, bătătorite de muncă, cărțile noi, învelite frumos în hîrtie albastră. Sînt cărțile de școală pe care le-au primit copiii lor.

— Asta e pentru cel mare — spune mama, punînd degetul pe carte.

— Fii om de înțeles, femeie. Nu vezi ce scrie aici? — clasa a VI-a. Cel mare e-ntr-a VII-a. Chipurile, se ceartă. Dar le vine să ridă și le place să se ciorovăscă. Copiii lor au cărți frumoase, primite în dar. Părinții se bucură și ar sta mereu să le privească, să le mîngie cu privirea. El, cînd era mic, avea o „citire“ flendurită, pe care învîțaseră toți frații înainte.

La Școala medie din Titu

Există un obicei la care nici un profesor n-ar renunța. În primele zile de școală, înainte de a începe lecția, la prima revedere cu clasa, simte nevoia să-și fure cîteva clipe din lecție pentru o discuție amicală cu copiii. Dascălul se plîmbă printre bănci și stă de vorbă cu școlarii. În această conorbire caldă se află ceva din frumusețea unei discuții dintre un părinte și copiii săi.

Asta a fost la clasa XI-a a școlii din Titu.

— Băieți, sînteți în ultima clasă. Pentru voi se apropie timpul cînd va trebui să vă alegeți drumul în viață.

Și despre aceasta au vorbit apoi. Cuvintele elevilor au fost răsպicate, limpezi și siguri. Este impresionantă certitudinea cu care acești tineri vorbesc despre împlinirea visurilor lor de viitor. În fața celor de „vîrsta la care toată lumea face poezii“ porțile viitorului sînt larg deschise. Numeroasele drumuri pe care vor porni cu aceeași ființă, același țel. Pe unul dintre elevi îl pasionează misterul mașinilor automate care gîndesc la comanda omului. Visează giganți de oțel conduși cu o simplă apăsare de buton și se brea printre aceia ce cunosc hățitul de mecanisme fine, specific ciberneticii, și limbajul enigmatic al calculului superior. Nu are nici o îndoielă că va reuși. Trebuie să îndeplinească o singură condiție, pe care și-a scris-o apăsător pe prima pagină a caietului de notițe: „Să învîț, să învîț bine!“

★

Dimineața acestui an școlar, pe care o trăiesc copiii — ei înșiși dimineți ale vieții — este fermecătoare și senină pentru că, alături de razele dimineții, îi luminează zorile unei lumi noi.

PEDAGOGII STUDIAZA PROIECTUL NOULUI STATUT AL SINDICATELOR

Cu viu interes

Oamenii muncii din învățământ au luat cunoștință cu mare interes de conținutul proiectului noului Statut al Sindicatelor care, după o largă dezbateră în masa membrilor de sindicat, va fi supus aprobării celui de-al IV-lea Congres al Sindicatelor.

Necesitatea elaborării unui nou Statut a fost determinată de profundele transformări intervenite în ultimii ani în viața economică și socială a țării noastre. Prin traducerea în viață a politicii partidului de industrializare socialistă, de transformare socialistă a agriculturii și de desfășurare a revoluției culturale, a fost creată în țara noastră baza economică a socialismului.

Proiectul noului Statut subliniază cu claritate rolul important pe care-l au sindicatele în viața economică și socială a țării. „În condițiile regimului nostru democrat-popular — arată proiectul — unde puterea aparține oamenilor muncii, iar clasa muncitoare este clasă conducătoare în stat, sindicatele participă în modul cel mai activ la construcția de stat economică, socială și culturală a țării. Ele se ocupă de rezolvarea tuturor problemelor legate de îmbunătățirea condițiilor de muncă, de trai și de cultură ale oamenilor muncii. Toate legile privitoare la aceste probleme sunt elaborate cu participarea directă a sindicatelor, iar hotărârile în aceste domenii sunt adoptate de organele de stat centrale și locale, de comun acord cu organele de conducere ale sindicatelor”.

Referindu-se mai departe la sarcinile ce revin sindicatelor pe linie culturală, proiectul arată că acestea educă oamenii muncii în spiritul patriotismului socialist și al internaționalismului proletar; desfășoară activitate cultural-educativă în rândurile celor ce muncesc pentru creșterea conștiinței lor comuniste, pentru dezvoltarea atitudinii socialiste față de muncă și de proprietatea obștească; contribuie la ridicarea nivelului tehnico-profesional și de cultură generală al muncitorilor, tehnicienilor, inginerilor și funcționarilor.

În școlile medii din orașul Rm. Vilcea proiectul noului Statut a fost afișat la gazele de perete alături de fotomontaje care oglindesc succesele dobândite de oamenii muncii din patria noastră, mobilizați de sindicate și îndrumați de organizațiile de partid. În aceste fotomontaje un loc de frunte îl ocupă realizările oamenilor muncii din regiune, printre care construcția Combinatului de produse chimice de la Govora, exploatarea gazului metan și a petrolului în zăcămintele Olteniței, valorificarea lemnului în fabricile de placaje și mobilă, noile construcții de școli etc.

Congresul al IV-lea al Sindicatelor este întâmpinat de membrii

Rm. Vilcea cu rezultate bune în munca de școlarizare. 96 la sută din absolvenții clasei a IV-a au venit la 15 septembrie în școli pentru a urma în continuare clasa a V-a. Învățătorii și profesorii s-au angajat să-și intensifice munca, pentru a ridica acest procent până la sută la sută.

Deosebit de interesantă a fost discuția pe care au purtat-o pe marginea proiectului noului Statut mai mulți învățători și profesori, activiști obștești, aflați la clubul Sindicatelor de învățământ din Capitală în ziua publicării proiectului în ziarul „Munca”.

Citind proiectul noului Statut ei s-au oprit în mod deosebit asupra prevederilor care tratează despre drepturile și îndatoririle membrilor de sindicat. Astfel, potrivit prevederilor din proiect fiecare membru de sindicat, pe lângă faptul că are dreptul să participe la întreaga activitate a organizației sindicale, poate să se adreseze cu cereri și propuneri organelor de conducere ale sindicatelor privind orice problemă de producție, de condiții de muncă și de trai, de deservire social-culturală; să ceară organelor de conducere ale sindicatelor să-l sprijine în caz de neîndeplinire de către conducerea întreprinderii sau instituției a prevederilor contractului de muncă, sau în caz de încălcare a legislației muncii. Potrivit reglementărilor în vigoare, membrii de sindicat au dreptul la tratament și odihnă în stațiunile balneoclimaterice. Proiectul prevede de asemenea multe alte drepturi ce revin membrilor de sindicat.

Printre datoritățile stabilite în proiectul noului Statut privind participarea activă la îndeplinirea sarcinilor profesionale, la respectarea legalității populare, la vigoarea față de uneltirile dușmanilor clasei muncitoare, la sluirea cu credință a părierii se înscrie și obligația de a participa activ la viața și activitatea sindicatului, de a respecta disciplina și democrația muncitorească.

Mulți învățători și profesori au relevat contribuția pe care au adus-o sindicatele din învățământ la desfășurarea revoluției culturale. Ei au arătat succesele obținute de cadrele didactice în instruirea și educarea tineretului, în pregătirea lui pentru viață, ca și în domeniul răspîndirii științei și culturii în rândul celor ce muncesc.

Studierea prevederilor proiectului noului Statut al Sindicatelor — a arătat tov. N. Păuleanu, directorul Clubului — va ajuta la mai buna orientare a activității clubului. Înțelegem, de pildă, că este necesar să se organizeze mai multe acțiuni în sprijinul activității profesionale a membrilor de sindicat din școlile serale, în sprijinul mun-

ca de asemenea, clubul s-a angajat să dezvolte activitatea culturală. În cinstea Congresului corul își îmbogățește repertoriul și organizează mai multe spectacole pentru cadrele didactice și membrii lor de familie, echipa de teatru a pus în repetiție piesa „O noapte furtunoasă” de I. L. Caragiale, iar teatrul de păpuși pregătește noi spectacole pentru copil.

Multe scrisori venite în ultimul timp la redacția gazetei noastre vorbesc despre inițiativele luate în cinstea Congresului Sindicatelor. Membrii de sindicat din unele școli sâsești ale raionului Topoloveni, bunăoară, s-au angajat să-și sporească contribuția la organizarea activității culturale, să lege mai strâns această activitate de sarcinile transformării socialiste a agriculturii. Învățătorii și profesorii din raionul Olenița organizează brigăzi științifice, brigăzi artistice de agitație, conferințe, popularizează și răspîndesc cartea agrotehnică.

Studiind cu interes proiectul noului Statut al Sindicatelor, cadrele didactice se pregătesc pentru o dezbateră rodnică, pentru a putea face propuneri cât mai valoroase pe marginea lui.

Acțiunea de dezbateră a proiectului noului Statut al Sindicatelor constituie un prilej de îmbunătățire a activității organizațiilor sindicale din învățământ, de atragere a fiecărui membru de sindicat la îmbunătățirea activității lui profesionale și social-culturale.

R. Constantin

Pe adresa redacției

Cele mai multe din scrisorile sosite la redacție în ultima săptămână vorbesc despre sărbătoarea deschiderii anului școlar, despre emoția cu care au pășit din nou pragul școlii elevii și pedagogii, despre bucuria cu care au fost primite minunatele daruri ale partidului — manualele noi, cu copertile lor viu colorate, cu paginile încărcate de cunoștințe, care miine vor fi aplicate în viața de cei ce le descifrează azi tainele.

În lumina aurie de toamnă — ne scrie tov. Petre Gh. Bădescu din Vede — curtea noului local al școlii medii din comuna fremăta, în ziua deschiderii cursurilor de bucuria copiilor. Peste tot veselie, voie bună. În ochii tuturor — ai elevilor, ai învățătorilor și profesorilor, ai părinților — strălucea bucuria pentru darurile aduse de acest început de an școlar: o școală nouă — înzestrată cu mobilier modern, cu laborator și atelier — manuale școlare gratuite.

— Sîntem tare mîndri că vom fi prima promoție a școlii medii din comuna noastră — au spus elevii clasei a VIII-a.

La fel de mîndri sînt și elevii celorlalte clase. Și au de ce: nu-i puțin lucru o nouă școală, medie, și manuale gratuite.

Pe poarta Școlii de 7 ani din comuna Săcele, raionul Novaci, — spune în scrisoarea sa corespondentul nostru Emanoil Cintează — au pășit în prima zi de cursuri pionieri și școlari veseli, cu brațele pline de flori. Au dăruit din ele pedagogilor, au împodobit cu ele catedrele și băncile claselor sau le-au pus în brațele celor nou veniți — elevii clasei I-a.

Un moment deosebit de emoționant a fost acela al primirii manualelor. S-au bucurat de el nu numai copiii, ci și părinții lor.

— Sîntem recunoscători partidului și guvernului pentru grija ce o poartă copiilor noștri — a spus muncitorul I. Burlan, în numele părinților elevilor, angajîndu-se să sprijine școala și cadrele didactice în nobila lor muncă de educare a tinerei generații.

Un soare vesel lumina puternic curtea Școlii de 7 ani din comuna Alios, raionul Lipova, în care, în ziua deschiderii anului școlar, erau adunați peste 200 de elevi romîni și germani, profesorii și părinții lor. Așa începe scrisoarea pe care a trimis-o la redacție corespondentul nostru Francisc Wild.

Curînd școlarii s-au orînduit în careu și a început festivitatea deschiderii cursurilor. Un ropot de aplauze i-a întâmpinat pe micii școlari ai clasei I-a, care, conduși de fosta lor educatoare de la grădiniță și de părinți, și-au făcut apariția, în ordine, pe poarta școlii. Au fost întâmpinați cu flori, cu cuvinte calde de bun venit.

A vorbit apoi directorul școlii și după el, pe rînd, elevi și părinți.

— Mulțumim din suflet partidului nostru drag pentru dragostea și atenția deosebită pe care ne-o poartă nouă, pionierilor și școlarilor, pentru cărțile pe care ni le-a dăruit, pentru condițiile minunate de învățatură pe care ni le creează — au spus elevii. Ne luăm angajamentul să fim demni de toate acestea: să învățăm bine, să fim harnici și silitori, să creștem oameni vrednici.

Cuvintele lor au fost acoperite de aplauze furtunoase, peste care s-au ridicat apoi voci însuflețite întonînd limpede, cu dragoste, cîntecul „Partid iubit, părinte bun”.

Peste 1.000 de elevi — ne scrie tovarășa Viorica Ene — s-au strîns, în prima zi a anului școlar, în careul din curtea Școlii medii nr. 2 din Caracal. Fluturau cravatele roșii, strălucneau gulerele albe, florile puneau pretutîndeni pete vesele, colorate.

Se părea că festivitatea deschiderii cursurilor nu se deosebește prin nimic de festivitățile organizate la fel, la jumătatea lunii septembrie, an după an. Dar n-a fost așa. În anul acesta s-a întîmplat aici, ca și la toate școlile din țară, un lucru nou, plin de adînci și minunate semnificații: copiii, toți copiii, au primit în dar, din partea partidului, cărțile din care vor învăța atîtea lucruri noi, pline de tilcuri bogate. Și va fi mereu așa, de acum înainte, la fiecare început de an școlar.

Despre aceasta au vorbit cu emoție la sărbătoarea începerii cursurilor și elevii, și părinții, și oaspeții care au ținut să fie în această zi alături de elevi și profesori, și directoroarea școlii, tovarășa Maria Ionescu, deputată în Marea Adunare Națională.

Plini de însuflețire au pășit apoi elevii și profesorii în clasă, hotărîți să înceapă — și să sfîrșească — cu succes munca acestui nou an școlar.

EDUCAȚIA ȘI PACEA

Trăim în epoca minunată în care ideile socialismului atrag milioane de oameni din toate continentele, luminându-le calea spre libertate, bunăstare și progres. Masele largi de oameni cinstiți privesc cu admirație și bucurie realizările epocale ale popoarelor care, sub conducerea partidelor comuniste și muncitorești, au rupt pentru totdeauna cu trecutul de umilință și asuprire și își făuresc singure viitorul, salută cu satisfacție lupta de eliberare națională și socială, ce ia amploare într-un număr tot mai mare de țări coloniale.

Dar stăpînii sacului cu bani nu privesc și nu pot privi cu singe rece toate acestea și de aceea încearcă să denigreze realizările statelor socialiste, să dezinformeze popoarele asupra realităților socialiste. În același timp, ei zăngănesc cu înverșunare armele războiului rece și cald, în dorința de a-și menține privilegiile și a putea storce profituri tot mai mari.

Popoarele lumii sînt hotărîte să trăiască în pace, pentru a se bucura de viață. Ideea coexistenței pașnice a cuprins masele de multe milioane. Popoarele sînt convinse că numai relațiile pașnice dintre state, spiritul de cooperare și înțelegere reciprocă sînt propice progresului, fărîrii bunăstării generale. „Să transformăm săbiile în pluguri” — acesta este îndemnul care pleacă din inimile popoarelor socialiste către popoarele întregii lumi.

Pacea, întronarea ei pe vecie pe pămînt și evitarea războaielor au devenit în zilele noastre lucruri pe deplin posibile. Întărirea considerabilă a puterii economice și politice a lagărului socialist în frunte cu Uniunea Sovietică, prestigiul uriaș, increderea de care acesta se bucură în lume datorită politicii consecvente și sincere de apărare a păcii sînt tot atîtea elemente care duc la zădărnicierea planurilor agresive ale cercurilor imperialiste, la preîntîmpinarea și excluderea războaielor din viața societății.

Statul nostru democrat-popular, ca stat al lagărului socialist, se afirmă ca un factor activ în lupta pentru menținerea păcii în lume, pentru evitarea războaielor și rezolvarea pe calea tratativelor a problemelor litigioase dintre state. Politica partidului și statului nostru, bazată pe aceste nobile idei, este larg sprijinită de masele muncitoare, care nu vor să devină carne de tun și care doresc să muncească și să construiască în liniște. Dragostea pentru pace este sădită în inimă, în conștiință, din cea mai fragedă vîrstă, din anii de școală, prin grija partidului și statului nostru. Cadrele didactice, apărătoare fervente ale politicii de pace a partidului și statului nostru, educă tineretul în spiritul dragostei neafărîmurate pentru cuceririle poporului nostru, al stimei profunde față de popoarele întregii lumi, în spiritul urii împotriva războiului și a celor ce uneltesc noi războaie aducătoare de moarte și distrugere a valorilor materiale și culturale dobîndite prin truda maselor. Cu vie satisfacție au primit oamenii școlii inițiativa țării noastre cu privire la înscrierea pe ordinea de zi a sesiunii Adunării Generale a O.N.U. a problemei „Măsuri pentru promovarea în rândurile tineretului a ideilor păcii, respectului reciproc și înțelegerii între popoare”. Discutarea sinceră a acestei probleme va contribui la orientarea educației tineretului pe baza ideilor coexistenței pașnice, dezaprobării spiritului militarist și a oricăror forme de propagandă războinică.

Școala noastră nouă promovează larg în educarea și instruirea tineretului ideea luptei pentru pace, înțelegere și cooperare între popoare. Manualele și programele școlare reliefează cu tărie bogățiile materiale și spirituale ale popoarelor, lupta de veacuri a poporului nostru și a tuturor popoarelor lumii pentru libertate și progres social, suferințele pe care le-au pricinuit războaiele și provocatorii acestora oamenii pașnici, țărilor din lumea întreagă, prejudiciile aduse de ele civilizației umane.

În predarea istoriei celorlalte popoare sînt arătate cu obiectivitate năzuințele acestora spre progres, particularitățile lor specifice în domeniul limbii, portului, obiceiurilor, culturii, sublinindu-se faptul că principalul element care le apropie este dragostea unanimă pentru pace, libertate și progres.

Tineretul nostru învață în școală să prețuiască și să stimeze popoarele lumii pentru contribuția adusă la îmbogățirea tezaurului cultural-științific și artistic al omenirii. Studiind viața și opera marilor savanți, a creatorilor din domeniul artei și literaturii, a luptătorilor pentru progresul societății, pentru realizarea noilor idei ale umanității, elevii doresc să urmeze exemplul acestora.

Comunerile ce li se dau școlărilor, textele din cadrul analizelor gramaticale și chiar problemele de matematică, de fizică ori de chimie împlinesc nu numai scopurile instructive ale școlii, dar și cele educative, dezvoltînd sentimentul de dragoste pentru viața pașnică, pentru pace în lumea întreagă. Ele vorbesc despre frumusețile și bogățiile patriei noastre și ale altor țări, despre comorile culturale ale fiecărui popor, despre binefacerile muncii în condiții de pace, despre nenorocirile pe care le pricinuieste omenirii războiul.

Pentru a-i ajuta pe copii să înțeleagă valoarea înfăptuirilor de pînă acum ale oamenilor muncii, pentru a-i învăța pe cei mici să îndrăgească munca constructivă, copiii noștri sînt puși ei înșiși să creeze, să construiască, să participe direct la munca săvîrșită în scopuri pașnice. Începînd cu jocurile preșcolărilor — care clădesc din cuburi, din nisip sau plastilină „case”, „poduri”, „uzine” și continuînd cu munca mîinilor îndeminate care repară cu pricepere mobilierul școlii, „fabrică” tot felul de obiecte utile vieții de toate zilele, cu activitățile tinerilor membri ai cercurilor tehnice, care construiesc cu toată seriozitatea vîrstei aparate și instalații, mașini și utilaje în stare de bună funcționare — dar mai ales cu munca în producția industrială sau agricolă a școlărilor, care le oferă prilejul să-și aducă contribuția, alături de vîrstnici, la producerea bunurilor societății —

toate aceste mijloace, folosite larg de școală, au darul să-l formeze pe viitorul constructor, să formeze oameni care știu să prețuiască roadele muncii constructive, care știu să le părească, să le respecte, să le apere.

Acțiunile de folos obștesc, munca patriotică pe șantierele de construcții, pentru înfrumusețarea străzilor, cartierelor, orașelor și satelor noastre — ce altceva sînt decît o participare directă a celor mici la marile realizări ale poporului, un mijloc eficace de a le dezvolta dragostea și respectul față de acestea, față de munca constructivă?

În vederea cultivării spiritului de prietenie cu celelalte popoare — element de seamă în educarea dragostei pentru pace — în școlile noastre s-au statornicit multe tradiții care leagă pe copiii din R.P.R. de copiii din alte țări. Una din cele mai îndrăgite tradiții este sărbătorirea Zilei internaționale a copilului. Participînd la manifestările culturale-artistice organizate cu acest prilej, elevii sînt ajutați să aprecieze și să îndrăgească cultura și munca pașnică creatoare a acestor popoare, să se apropie sufletește de ele.

Un viu interes au stîrnit întotdeauna în rîndul școlărilor și expozițiile internaționale de desene, ele avînd, printre altele, un serios aport la educarea în spiritul prieteniei cu toate popoarele. În acest an, de pildă, la expoziția organizată de M.I.C. în București au fost prezente, alături de desenele elevilor din școlile noastre, și creații ale copiilor din 17 țări ale lumii. Numeroșii școlari care au vizitat expoziția au putut desprinde din tematica acestor desene dragostea popoarelor pentru frumos și adevăr, pentru viața pașnică, pentru munca constructivă. Desenele elevilor noștri trimise la expozițiile internaționale din alte țări — India, Olanda, Franța, Italia, U.R.S.S., R. P. Ungară, Mexic, Anglia, Australia, R. P. D. Coreeană — au contribuit și ele în mod substanțial la apropierea copiilor țării noastre de cei

MAȘCEL CHIRNOAGĂ: Lecție de desen

din alte părți ale lumii.

Întrecerea pe terenurile de sport, viața și activitatea dusă în comun în taberele internaționale pentru pionieri și școlari sînt de asemenea forme prin care elevii din țara noastră, împreună cu elevii din alte țări, contribuie la apropierea între popoare, la lupta acesora pentru pace. Serbările, focurile de tabără, serile cîntecului și dansului, sînt tot atîtea prilejuri de întărire a prieteniei tineretului nostru școlar cu tineretul din alte țări. Entuziasmul, dăruirea totală cu care tinerii din școlile noastre participă la asemenea acțiuni este dovada educației umanitare care li se face în școala noastră nouă, socialistă.

Schimbul de albume și fotografii, de insigne, de mărci poștale, corespondența cu copiii de peste hotare, viața în comun dusă în taberele internaționale pentru pionieri și școlari, olimpiadele internaționale sportive și pe probleme științifice și multe altele sînt, de asemenea, mijloace puternice și atractive prin care școala stabilește legătura între copiii noștri și cei din alte țări, unindu-i în aceeași năzuință spre pace. Este semnificativ în acest sens faptul că în țara noastră s-au organizat pînă în prezent două ediții ale Olimpiadei internaționale de matematică la care elevii romîni s-au întîlnit cu școlari de peste hotare întrecîndu-se în rezolvarea unor complicate probleme de matematică.

Și acestea sînt numai cîteva din mijloacele prin care școala noastră îi educă pe copii în spiritul luptei pentru pace. Educarea dragostei pentru patrie și popor, pentru grandioasele lui realizări și apropierea de copiii din toate țările lumii — iată unul din țelurile spre care tinde cu perseverență școala noastră.

În evul care a deschis drumul măreț spre aștri, în evul în care geniul uman a găsit atîtea căi de a supune energia atomului în scopul înfrumusețării inegalabile a vieții omului, este o datorie înaltă a școlii de a sluji țelurile pașnice, constructive ale popoarelor.

Dumitru Costea

directorul Direcției educației tineretului școlar din Ministerul Învățămîntului și Culturii

Așa
îi
creștem
noi

Din grădina interioară a școlii, de unde vîșinii și caișii tineri sădiți de elevi își înalță semeț buchetele verzi ale frunzelor, privesc, prin înaltele ferestre arcuite, străjuite de majolică, forfota vieții de pe culoarele scîldate în soare și veselie.

Sînt elevii noștri, elevii pe care îi creștem cu grija, migala și dragostea cu care-și modelează un sculptor statuia favorită. Așa îi creștem. Îi educăm cu fiecare oră, cu fiecare recreație, și-n fiecare clipă le dăruim tot ce e mai bun din noi: energia, știința, pasiunea de a munci, de a înțelege lucrurile pînă în adînc. Sădîm și creștem dragostea și mîndria pentru patria dorită mereu mai frumoasă și bogată, pentru clasa muncitoare, pentru legătura între popoare, pentru viața și pace.

Îmi amintesc de o zi de la începutul verii acestui an. Pe culoar, alături de gazeta de perete a apărut o hartă a lumii avînd hașurate țările eliberate. Era în recreație. Un elev din clasa a XI-a, înalt și blond, cu părul mereu răzvrătit, mi-a fișnit în față emoționat: „Tovarășă profesoară, tovarășă profesoară! Ați văzut?”. Îmi arăta roșul de elevi comentînd în fața hărții. „Iar, iar s-a mai eliberat o țară! E bine! Mereu crește lagărul oăcii și al libertății. Îmi pare așa de bine!”

De atunci, lîngă harta de pe culoar, țările hașurate sînt primite pe rînd cu aceleași manifestări de bucurie de elevii școlii.

Tot în vremea aceea, „Pak” și „Iepuraș”, cele două eleve coreene care au fost trei ani întregi în școala noastră, începuseră să se gîndească la despărțirea de colegii lor. Trei ani n-a fost serbare la care Pak și Iepuraș să nu aducă muzica și poezia coreeană, cunoscute și îndrăgite în școală. Examenul de maturitate ale lui Pak și Iepuraș, fetițele cu fețe rotunde și ochii mereu zîmbitori, vorbind romînește în virf de buze dar corect și cu expresii neaoșe, a creat o emoție generală între eleve. Cînd, după cîteva ore, Pak și Iepuraș au apărut zîmbînd, fiind felicitate de comisie, colegele și colegii le-au luat în brațe, partindu-le pe sus.

Așa îi creștem, așa îi educăm! Să iubească și să respecte popoarele, să-i iubească pe prieteni.

Scrisorile trimise de elevii noștri peste hotare și cele primite de ei din alte țări sînt numeroase. Desprind cîteva rînduri scrise de eleve. Elena Motronea scrie: „În trenul Barnaul — Moscova am cunoscut-o pe Karina Rosova, studentă, care se întorcea din Atlas, de la construcția unui nou oraș construit de comsomoliști. Entuziasmul, încrederea în viață, seriozitatea cu care privește tineretul sovietic sarcinile e un exemplu pentru noi. Tineretul sovietic e minunat!”

Scrisorile elevilor noștri se îndreaptă spre Guineea, spre insulele Mauritius, spre Vietnam, India, Indonezia, Kenya, Italia, R.P. Bulgaria etc., vorbind de realizările poporului, de preocupările lor de viitor, de dorința și mîndria de a construi, de pace și prietenie între popoare.

Zilele trecute le-am dat elevilor din clasa a V-a o compoziție: „Prima zi de școală”. N-a fost unul printre acești copii, care încă nu s-au desprins de joc, care să nu scrie despre nava „Baltika” ducînd solii păcii la O.N.U., care să nu-și arate recunoștința și dragostea față de partid.

Așa îi educăm. În spiritul adevărului, al științei, apărătorii curajoși ai patriei, ai socialismului și ai unei societăți fără arme și fără războaie.

Alexandra Verdeș

profesoară la Școala medie „Zoia Kosmodemianskaia”, din București

In anii regimului democrat-popular școala de cultură generală, ca de altfel toate celelalte categorii de școli, a cunoscut o puternică dezvoltare. Dezvoltarea este și mai evidentă în cazul școlii de 7 ani, care a fost creată prin reforma învățământului și a devenit astăzi școala noastră de masă, școala ce va ajunge în următorii 2-3 ani generală și obligatorie pentru toți copiii de vîrstă școlară.

Ritmul mereu ascendent de extindere a învățământului a ridicat, cum era și firesc, problema pregătirii unui număr sporit de cadre didactice. Am putea spune chiar că aceasta este una din condițiile hotărîtoare pentru dezvoltarea școlii. Căci, dacă în decurs de câteva luni poate fi ridicat și utilat un local de școală oricît de modern, nu același lucru se poate spune despre pregătirea profesorilor care vor preda în această școală. Pentru aceasta este nevoie de cel puțin 3-4 ani.

De aceea statul nostru a acordat o deosebită atenție dezvoltării învățământului pregătitor de cadre didactice, respectiv învățământului universitar și pedagogic superior. Este ilustrativă în această privință creșterea numărului de profesori care predau în școlile de cultură generală de 7 ani și medii, de la 9.770 cîți erau în anul 1938/39, la 44.902 în 1959/60.

Cu toate acestea, ritmul dezvoltării școlii de cultură generală, îndeosebi al celei de 7 ani, impune să crească mai mult și ritmul pregătirii cadrelor didactice.

Congresul al III-lea al P.M.R. a pus în fața școlii sarcini deosebit de importante și i-a deschis noi și importante perspective. Este vorba, în primul rînd, de încheierea generalizării învățământului de 7 ani și de trecerea la învățământul general și obligatoriu de 8 ani. Îndeplinirea acestor sarcini necesită mai multe cadre didactice și îndeosebi profesori pentru clasele V-VII (V-VIII). De aceea, în cursul planului de 6 ani va spori simțitor numărul studenților din universități, care,

INSTITUTELE PEDAGOGICE de 3 ani

după absolvire vor merge să lucreze în învățămînt.

Pe lângă universitățile și institutele pedagogice existente, începînd din anul 1959 pregătirea cadrelor didactice se realizează și prin institutele pedagogice de 3 ani, care au pășit acum în cel de al doilea an de activitate. Avînd o durată de școlarizare mai scurtă decît celelalte instituții de învățămînt superior, institutele pedagogice de 3 ani vor acoperi în bună măsură necesarul de profesori pentru școlile de 7 ani, dînd în același timp absolvenților posibilitatea să-și continue studiile prin cursurile fără frecvență de pe lângă universități. Așa se și explică de ce se bucură ele de o atenție tot mai mare din partea Ministerului Învățămîntului și Culturii, de ce se înregistreză o afluență crescîndă a tinerilor absolvenți de școli medii spre aceste institute.

Începînd cu acest an școlar, numărul institutelor pedagogice de 3 ani a fost sporit de la 5 la 8, prin înființarea unor noi asemenea institute la Cluj, Orașul Stalin și Tg. Mureș. În același timp, numărul locurilor pentru anul I s-a dublat, ajungînd în 1960/61 la peste 2.500. Dezvoltarea institutelor pedagogice de 3 ani, alături de dezvoltarea celorlalte ins-

tituții de învățămînt superior și de sporirea numărului de studenți este însă numai una din măsurile mai importante pentru asigurarea școlilor cu personal didactic competent, în număr corespunzător.

Paralel cu aceasta s-au luat unele măsuri și în ceea ce privește profilul de pregătire al viitorilor profesori. Problema profilului de pregătire a profesorilor care vor preda în școala de 7 ani (8 ani) în special de la sate, unde numărul claselor și al elevilor este mai redus, a fost mult dezbătută în ultimii ani. Sistemul de pregătire a cadrelor didactice de profil îngust pentru școala de 7 ani nu corespunde intereselor școlii și nici realității existente. Din această cauză unele cadre didactice cu specializare îngustă, limitată la o singură disciplină, rămîneau cu catedra incompletă, neputînd preda și alte discipline, sau, în alte cazuri, obiecte cu un număr mai mic de ore în planul de învățămînt rămîneau neacoperite. De aceea viitoarele cadre didactice vor primi o pregătire care să le permită a preda cel puțin două discipline, facultățile din cadrul universităților pregătîndu-i în general pe studenți într-o specialitate principala și una secundară. Absolvenții institutelor pedagogice de trei ani vor avea un

profil și mai larg de pregătire care să nu limiteze utilizarea lor în școală. Încă din anul școlar trecut în cadrul institutelor de 3 ani au funcționat patru secții care urmăreau să pregătească pe viitorii profesori pentru 2-3 specialități. Dar și această structură se lovea de unele inconveniente, pentru că nu ținea în suficientă măsură seamă de gradul de apropiere a disciplinelor și mai ales de condițiile concrete existente în școlile de 7 ani. De pildă, absolvenții secției matematică-fizică-cunoștințe industriale teoretice și practice nu ar fi putut preda toate aceste discipline, deoarece numărul orelor afectat pentru ele prin planul de învățămînt al școlii de 7 ani depășește cu mult norma didactică a unui profesor.

Realitatea din școli, care în majoritate sînt școli cu un singur rînd de clase V-VII, și nevoile învățămîntului au impus pentru acest an școlar o îmbunătățire a profilului institutelor pedagogice de 3 ani, o reorganizare a secțiilor existente. În primul rînd secțiile existente au fost transformate în facultăți cu cite 1-2 secții și s-au înființat noi facultăți cu specialități pentru care există nevoi mai mari de cadre didactice. Astfel, au fost înființate facultăți de arte plastice, care pregătesc profesori pentru predarea desenului și caligrafiei, și facultăți de educație fizică, pentru pregătirea profesorilor în această disciplină, domenii în care se simte lipsa unor cadre didactice de specialitate. La celelalte facultăți a intervenit o regrupare a specialităților pentru o mai judicioasă pregătire a profesorilor, fiind seama de nevoile școlii și de posibilitățile de constituire a catedrelor, contribuind în același timp la realizarea necesarului de cadre didactice pregătite pe un profil mai larg.

Gruparea specialităților (cite două sau chiar trei) la celelalte secții sau facultăți are în vedere atît gradul de înrudire a acestora, cît și posibilitățile de constituire a catedrelor, contribuind în același timp la realizarea necesarului de cadre didactice pregătite pe un profil mai larg.

Prin felul cum sînt organizate acum, institutele pedagogice de 3 ani rezolvă în bună măsură pro-

blema pronunțată de pregătire a cadrelor didactice, dînd posibilitate absolvenților lor să predea 2-3 discipline care se îmbină armonios și să aibă în același timp catedra completă.

Problema cea mai importantă care își găsește o mai justă rezolvare prin actuala structură a institutelor pedagogice este însă aceea a întăririi legăturii școlii cu viața, cu producția. După cum se știe, una dintre sarcinile de mare însemnătate puse în fața școlii de către cel de al III-lea Congres al partidului este dezvoltarea legăturii dintre învățămînt și muncă productivă, ca mijlocul cel mai eficient pentru educarea comunistă a tineretului, pentru formarea unor tineri cu dragoste de muncă, dornici de a fi utili societății. Această sarcină revine în primul rînd profesorului, căruia i se cere o astfel de pregătire încît să realizeze, chiar în cadrul disciplinelor pe care le predă, o cît mai strînsă legătură între teorie și practică. Pregătirea unor profesori de științe naturale și cunoștințe agricole sau de fizică-chimie și cunoștințe industriale care să poată preda atît cunoștințele teoretice cît și pe cele practice va contribui tocmai la întărirea acestei legături. Vor putea fi înlăturate astfel acele situații cînd predarea cunoștințelor teoretice, care au cea mai strînsă legătură cu producția, este încredințată unor profesori, iar cea a cunoștințelor practice altora.

Noul profil de pregătire a viitorilor profesori pentru școala de 7 ani (8 ani) ridică însă necesitatea de a se rezerva un loc important în planurile de învățămînt ale institutelor pedagogice de 3 ani practicilor în producție a studenților și pregătirii pedagogice a acestora. Viitorii absolvenți ai institutelor pedagogice, pregătindu-se să predea în școala de 7-8 (8) ani, vor trebui să fie nu numai buni specialiști, ci și buni pedagogi, pentru că pregătirea lor pedagogică și metodică joacă un rol important în asigurarea însușirii conștiente de către elevi a cunoștințelor transmise, în asigurarea succesului muncii instructiv-educative.

Din păcate se mai subapreciază uneori necesitatea pregătirii pedagogice a studenților, considerîndu-se că aceasta se poate dobîndi ulterior în muncă, insistîndu-se mai mult asupra pregătirii acestora ca specialiști. După părerea noastră, în planurile de învățămînt ale institutelor pedagogice de 3 ani sistemul de pregătire pedagogică a studenților trebuie să ocupe un loc bine determinat, acordîndu-se atenția cuvenită disciplinelor de specialitate în primul rînd, dar și celor pedagogice (pedagogia, psihologia, metodică și practica pedagogică).

Institutele pedagogice de 3 ani vor putea da învățămîntului în felul acesta cadre didactice temeinice și multilaterale pregătite, capabile să traducă în viață cu pricepere sarcinile trasate de cel de al III-lea Congres al partidului și să desfășoare o muncă eficientă în condițiile concrete ale școlii noastre.

Prof. Nicolae Sipoș

Primul pas către cariera de profesor: examenul de admitere în facultate

In atenția cadrelor didactice

Se reamîntește celor interesați că, potrivit prevederilor regulamentului pentru acordarea gradelor didactice, cererile de înscriere pentru examenele de definitivare și gradul II — sesiunile ce vor avea loc în anul 1961 — care trebuiau depuse la direcțiile școlilor împreună cu actele doveditoare pînă la data de 20 septembrie a.c. vor fi înaintate secțiilor raionale (orașenești) de învățămînt și cultură de către direcțiile școlilor pînă la 25 septembrie (cele pentru gradul definitiv) și pînă la 1 octombrie a.c. (cele pentru gradul II).

In număr mare — spre producție

Imperios și obsesiv, scopul vremii irosite și a coadelor tocite pe băncile școlii se rezuma, pentru feciorul de bani gata, la același triptic: să ajungă avocat, doctor, inginer... Pentru el, școala fără folosul unei profesii „de lux” ar fi fost de neînțeles. Abia agățat cu un virf de picior pe prima lespede din scara unui pospai de cultură, copilului scîldat în răsfață i se administra, o dată cu bomboanele fondante, același crez arivist: cu orice preț avocat, doctor, inginer. Reflectate în minți obtuze, aceste nume de profesii nu mai păstrau nimic din noblețea indeletnicirilor menite să slujească dreptatea, să aperse viața, să construiască. Asociate mai degrabă unor titluri aristocratice, erau dorite, cu ardoare, de orice burtă verde, chit că progenitura abia reușea să inchege două vorbe cu înțeles. Și se întimpla nu o dată ca doctorul, inginerul sau avocatul să iasă pînă la urmă, împins dinapoi cu proptele de aur și să-și poarte cu orgaanță nulițea poleită de gloria unei diplome.

Alteori, trecerea prin școală avea alt final. Il pomenește Zaharia Stancu într-un articol din 1938: „Drumul spre școlile mai înalte l-au luat nălingii care s-au împotmolit în cursul secundar și au dat apoi cea mai nefericită apariție a societății rominești de azi: de clasatul”

Era școala ajunsă la cea mai jalnică menire — pepinieră de ratați, de viitori paraziti.

Cînd a fost asta? Cîți ani sînt de-atunci? E așa de puțin! Dar cit de mult s-au schimbat toate! Părinții celor ce ajung astăzi în școală, dascălii lor, le insuflă alte idealuri, alte dorințe. În viața școlii s-a petrecut o răsturnare de valori. Copiii se visează forjori, mineri, zidari, sondori, frunțași în producție, eroi ai muncii socialiste. Profesiile de avocat, medic, inginer s-au amestecat, s-au pierdut în mulțimea celorlalte indeletniciri, luîndu-și locul cuvenit și egal. De pe băncile școlilor nu se mai ridică nici avocatul necinstit, nici doctorul nepregătit, nici inginerul care habar n-are de meserie, nici de clasatul dăunător. Intr-un colț din sufletul fiecărui tînar incolțeste un țel frumos, a cărui împlinire o așteaptă la sfîrșitul zilelor de învățătură. Planurile lor sînt diferite. Esența acestor planuri e însă aceeași. Toți au învățat în școală să iubească munca și să-i înțeleagă frumusețea. De aceea în plămîuirile lor de viitor se află de cele mai multe ori imaginea unei fabrici, a unei uzine, a unei holde nesfirșite, a unei clinici, a unui șantier imens.

La Școala de 7 ani din Fieni, la sfîrșitul anului trecut, au fost 49 de absolvenți, din care 46 s-au înscris la școlile profesionale. La Găiești, o fată care absolvise școala medie a

plecat la uzinele „Vasile Tudose” din Colibași să se facă strungărie. O alta, de la Școala medie „Zoia Kosmodemienskaia” din București a plecat să lucreze la hidrocentrala V. I. Lenin de la Bicaz.

Fete și băieți ca aceștia sînt cu miile în țara noastră. Școlarii spun acum cu egală mindrie „vreau să mă fac frezor, doctor, matrifier, inginer, ajustor, artist, mecanic de locomotivă, petrolist, laminorist etc”. La Școala profesională metalurgică de pe lângă uzinele „Mao Tze-dun”, la Școala tehnică de metalurgie a uzinelor „Unirea” din Satu Mare, la Școala tehnică de electricieni a uzinelor „Electropuțere” din Craiova, la Centrul școlar agricol din Brăila, la toate școlile profesionale și tehnice din țară, numărul elevilor crește de la an la an.

În anul școlar 1938/39 — deci cam pe atunci cînd Zaharia Stancu vorbea de școala care produce de clasatul — numărul elevilor ce se îndreptau spre școlile profesionale și tehnice atingeau cu greu cifra de 54.000. În anul școlar trecut, numărul elevilor existenți în școlile profesionale și tehnice a ajuns la 149.000. În anul acesta crește și mai mult. E un fapt grăitor care sintetizează simbolic năzuințele copiilor de astăzi și educația sănătoasă pe care o primesc.

Victor Octavian

granei. E pierdere de vreme. Și asta, să zicem, nu e de nereparat. Admit că mi-ai putea desfășura între două țigări o metodă de a merge curind, sau cînd dorești, cu viteza a treia. Rămîne însă altceva mai grav. Destrămarea atmosferei de muncă, instalarea boemei pedagogice. Este și aceasta o introducere : o introducere la chiul.

Și, din păcate, nu numai la obiectul dumatile.

In orar : clasa a IX-a C, matematică.

— Vrei să asisti la lecție ? — mă întreabă profesorul. Cu plăcere, ora următoare, la a IX-a B. Și adaugă abătut și confidențial : asta e o clasă slabă încă din anul trecut. A căzut iar beleaua pe capul meu...

Se îndepărtează spre clasă cu pas moale, umbrit de fatalitate, aproape gârbos.

Așadar, în primele zile de școală, înainte ca imacularea catalogelor să fie atinsă de o singură notă, pedagogul și-a depus concluziile.

Gîndește cu amărăciune : e o clasă slabă, care trebuie dusă de-a bușilea prin tranșeele anului școlar, în bălăii obscure, într-o hărțuială înăbușită, pe undeva pe la demisolul cetății științei. Ce-mi trebuie asistenți ? Să vie la clasa a IX-a B... acolo-i altceva. Asta-i slabă încă de anul trecut.

Clasă slabă ? Poate. Nu vom cerceta acum și aici (deși acest lucru ar trebui neapărat făcut) de ce uneori printre clasele paralele e cite una cu „legendă”. Ceea ce uimește însă la un pedagog este această atitudine fatalistă, desemnată, renunțarea la luptă. Clasă slabă ? Poate. Dar,

Insemnări

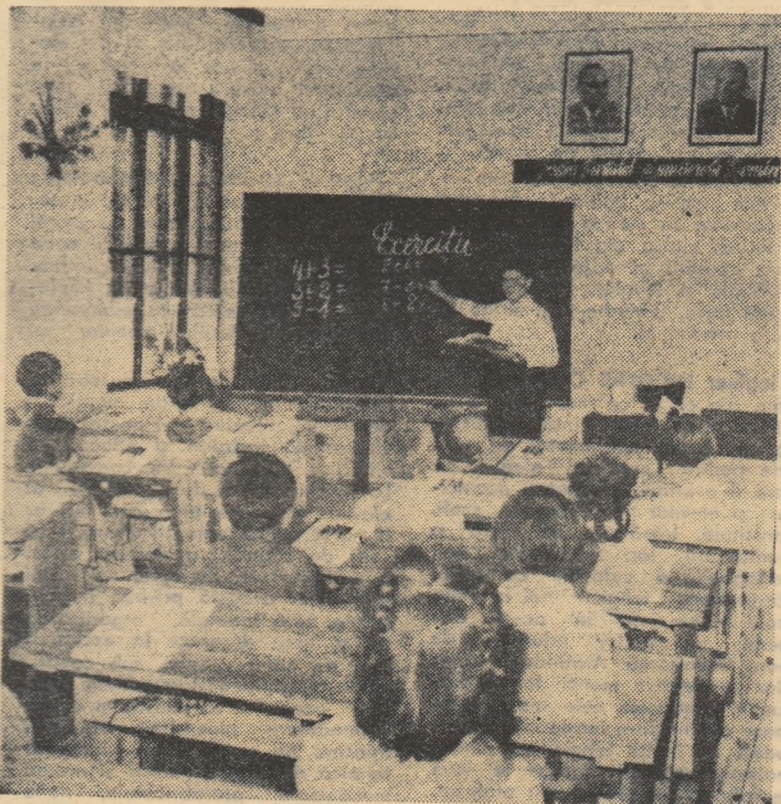

ondajul se face în toate clasele întii, în prima zi de școală și se numește : „verificarea cunoștințelor anterioare de scriere și desen. Copiii primesc o foaie de hirtie și, timp de o oră, creionul fiecăruia așterne „după inspirație” teza de doctorat a primei copilării.

Am asistat la o asemenea oră și mi s-a părut una din cele mai interesante prospecțiuni în universul sufletesc al celor mai fragezi școlari. Nu interesează aici dacă unii „știu să scrie” încă în pragul primei zile de școală. Nici dacă unii execută mai multe litere decît alții, sau dacă acestea sînt de tipar sau de mină, și nici dacă aceasta este rodul unei precocități, ca să zicem așa literare, sau mai degrabă al unei inopente vanități părintești. De ce cum e și firesc, cele mai multe „teze” rămîn nescrise. Totul e să le vezi desenate. Cu linii stingaci frînte, fără noțiunea perspectivei sau a compoziției, cu amuzanta secțiune transversală prin pereți și cu proporții anarhice, copiii aștern pe hirtie, sub ochii învățătorului, în acest emoționant extemporal, tot ceea ce în pragul primei zile de școală le populează fantezia. Am la sfîrșitul orei aceste hirtii în față. Bilanțul e uimitor. Căci iată, înainte ca acești copii să fi luat de la noi o singură lecție măcar, înainte de a-i fi condus un singur pas măcar pe covorul fermecat al cunoașterii, ce se va așterne de acum încolo neîncetat în fața lor, copiii noștri dintr-înția desenează, în imensa lor majoritate, astronave, rachete cosmice, helicoptere. Acest lucru e minunat. El dovedește că la 7 ani copiii noștri sînt pe deplin contemporani cu veacul.

Ne dăm noi oare seama destul de limpede că micile lor execuții grafice nu sînt, în cazul lor, de loc anticipații ? Că aceste lucruri vor face în mod practic parte din biografia lor ce se va întinde dincolo de anul 2000, că vor face parte din viața lor obișnuită și că ei le vor da în mod obișnuit viață ?

Tocmai pe acești copii a căror fantezie străbate cerurile îi trecem dincolo de pragul clasei întii. Ei vin, firește, de pe tărîmul candoarei, dar nu al ignoranței. Predind la clasă orice, chiar literale, nu trebuie să uităm acest lucru. Să ținem sus mîndra fluturare a fanteziei lor, minunatul inebald spre ceruri, chiar dacă îi vedem timizi sau sperioși în băncile ce-i îngroapă pînă la funda de la gît. Faptul că în primul lor ceas de viață școlară pun pe hirtie sputnici și astronave arată măsura exigenței lor față de munca noastră. Și, totodată, măsura exigenței noastre față de ei. E limpede, copii, cine zboară cu astronava nu are dreptul să facă nici o literă strîmbă. Și, aș adăuga urmărind privirea învățătoru-

de la lecții

lui spre cel din fundul clasei ce își făcea de lucru cu mîneca uniformei :

— Și nici fără batistă.

Asta pentru primul început.

Vacanța a durat trei luni. A fost. Unde e alții largi, rotunde, se pierd în vîltoarea începutului de an școlar. Lecțiile se plămădesc și se îmbucă ferm una într-alta ca niște cărămizi într-o construcție perfect proiectată. Profesori și elevi au și urcat pe schelele zidirii...

Mai bate totuși zefirul vacanței, ca o nălucă hoinară, pe ici pe colo, prin lecțiile noastre ? Mai bate. Sub adierea lui, girueta se învîrtește flecărit în ora de geografie la care am asistat, a treia oră de la primul clopoțel... Profesorul nu s-a decis încă să intre în luptă : bate marginile, alunecă de la amintiri la mustri, pe firul unei recapitulări vagi, încilcite, fără relief ; lecția e aposă, gelatinoasă...

În pauză, explică :

— Știi, nu vreau s-o iau piep-tiș... Să se mai obișnuiască. Vorbim și noi de una, de alta... În plan mi-am trecut un fel de recapitulare introductivă, un fel de introducere recapitulativă... Viteza întii, de !...

Nu, tovarășe profesor. Aceasta nu e introducere în studiul geo-

conoscînd meteahna, consimțim la această atitudine de moștenitori nenorocoși la partaj ?

Ruginit, pălit de melancolie, profesorul se îndreaptă încă din prima oră spre această clasă ca spre o corabie care de ani de zile ia apă, dar care trebuie totuși să-și urmeze cursa. El, căpitanul navei, își spune :

— O să-i duc eu la liman, dar mai pe la margine, pe apa stătută a mediocrității. Vrei să-mi vezi măiestria ? Vino la altă clasă : lux ! croazieră !

Am rămas la ora respectivă pe țîrm, în timp ce, cu viteza de la început redusă, cu pinzele pleoștite, nava clasei a IX-a C se urnea spre... rada viitoare recreații. Și așa va merge. Iar la anul profesorul va spune iarăși (și iarăși cu melancolie) :

— Clasa a X-a C ? E slabă încă din anul trecut.

Și totuși cineva ar trebui să-și treamec mînecele în această treabă. Dar căpitanul își fumează, plictisit de itinerar, pipa. Foarte bine. Să fumeze căpitanii. Numai că, lăsînd de o parte metafora, omul nostru e totuși pedagog.

Și atunci ? Ei bine, atunci de-abia e valabilă metafora : „toate pinzele sus, tovarășe profesor !”. Măcar din acest an.

Mircea Sintimbreanu

La școala colectivei

Cu toate treburile numeroase pe care le are de îndeplinit mai ales acum, în plină campanie agricolă, tovarășul Mihai Marin, președintele gospodăriei colective „Frunze” din satul Floroaica, raionul Călărași, își găsește timp să treacă din cînd în cînd și pe la școala din sat. De cele mai multe ori îl însoțește și tovarășul Anton Nedelcu, secretarul organizației de partid.

Satul Floroaica este în întregime colectivizat, părinții elevilor sînt toți colectivști și tot în gospodăria colectivă vor lucra mai tirziu și copiii lor, care sînt astăzi pe băncile școlii. Este firesc, atunci, ca viața școlii să se împletească strîns cu viața colectivei, după cum firească este și preocuparea conducerii gospodăriei față de școală.

— Gospodăria noastră este tinăra — spune tovarășul Mihai Marin — dar avem planuri mari de viitor. Vrem să dezvoltăm sectorul zootehnic și alte ramuri auxiliare, să desfășurăm o agricultură bazată pe cele mai înalțate metode științifice. Pentru aceasta ne trebuie oameni cu mai multă știință de carte decît au putut învăța în trecut majoritatea colectivștilor noștri, oameni harnici, care să știe să aplice în viață cele învățate și să iubească munca. Cine să ne dea asemenea oameni, dacă nu școala ? Vezi, de aceea nu ne este indiferent cum învăță și cît învăță, cum cresc copiii noștri.

Pînă în anul acesta, în satul Floroaica exista numai o școală elementară de 4 ani. Pentru a învăța mai departe în clasele V—VII copiii trebuiau să meargă la școala din Crucea, cale de 5—6 km. Începînd din toamna aceasta, satul Floroaica, la fel ca multe altele de pe întreg cuprinsul țării, are școală de 7 ani. Hotărîrea de a o crea a încolțit în mințile oamenilor la începutul acestei veri, cînd au aflat de sarcina pusă de Congresul al III-lea al partidului pentru încheierea generalizării învățămîntului de 7 ani. S-au gîndit atunci că nu se poate ca satul lor să rămînă mai prejos de altele. E drept, erau multe de făcut ca școala de 7 ani să ia ființă. Înainte de toate trebuia lărgit localul, care avea numai o sală de clasă construită cu aproape 50 de ani în urmă. Colectivștii au pus umăr la umăr și, ajutați de statul popular, au reușit ca în numai cîteva luni de zile să renoveze localul existent și să-l lărgească, adăugîndu-i noi săli de clasă, bibliotecă, cameră pentru material didactic și cancelarie. Zilnic a lucrat pe șantier cite o echipă din fiecare brigadă a colectivei. Gospodăria a transportat materialele și a asigurat mina de lucru. Meru li puteau întîlni la școală pe secretarul organizației de bază sau pe președintele gospodăriei, care treceau să vadă cum merg lucrurile. Interveneau cînd era nevoie de ajutor. Directorul școlii, cadrele didactice erau de asemenea nelipsiți de pe șantier.

Rezultatul : construcția a fost gata la deschiderea anului școlar, cu o economie de peste 30.000 lei, iar copiii au început cursurile într-un local de școală frumos, încăpător, luminos. Secția raională de învățămînt și cultură a repartizat școlii mobilierul necesar. Evident, ca în orice casă nouă, mai sînt încă unele lucruri care vor fi puse la punct între timp (îmbogățirea materialului didactic, a bibliotecii etc.). Vor fi rezolvate, în curînd, toate. Ba și mai mult — au început să ia ființă noi proiecte. Abia s-a eliberat curtea școlii de urmele șantierului cînd cadrele didactice, ajutate de conducerea gospodăriei colective, au plănuit să amenajeze pe terenul din spatele școlii un lot experimental.

A început cu spor acest nou an școlar, marcat atît de sărbătorește de înființarea școlii de 7 ani, de darul minunat făcut de partid copiilor — manualele gratuite pentru toți elevii claselor I—VII. Acum e vorba ca toți elevii să-și însușească bine ceea ce s-a scris în manuale, să știe să le lege de viață, să știe să le aplice în viață.

Aceasta depinde de învățători și profesori, de felul cum vor munci ei. În primul rînd, ca să învețe bine, toți copiii trebuie să frecventeze cu regularitate școala. Pedagogii n-au scăpat acest lucru din vedere. Văzînd că în primele zile de cursuri cîțiva părinți i-au reținut pe copiii lor pentru diferite treburi în gospodăria personală, i-au vizitat de îndată acasă, au stat de vorbă cu ei și, unde a fost cazul, au apelat la sprijinul conducerii gospodăriei colective. Președintele colectivei a venit chiar la școală.

— Ia să vedem care copii au lipsit astăzi de la cursuri — s-a interesat el — și ce e de făcut cu aceștia.

A văzut că unele mame cu copii mici i-au reținut de la școală pe cei mai măricei ca să îngrijească de mezini pe timpul cît ele sînt la muncă.

Soluția a fost găsită îndată. Mamele cu copii mici au fost repartizate la muncă în sectoare cît mai apropiate de casă.

Acum munca se desfășoară din plin și grija cea mai mare a pedagogilor este să-și pregătească bine elevii, să facă din ei oameni harnici și pricepuți. Vizitele la gospodăria agricolă colectivă, activitatea pe lotul experimental și acțiunile la care vor fi antrenajii elevii în cadrul gospodăriei îi vor ajuta pe învățători și profesorii de la școala din Floroaica să le formeze elevilor lor deprinderi de muncă agricolă, să le dezvolte dragostea față de agricultură și dorința de a munci pentru înflorirea colectivei. Din riadurile școlarelor ce sînt astăzi pe băncile școlii vor ieși viitorii zootehnicieni, legumicultori, tractoriști — maiștri ai recoltelor bogate, care să dea viață planurilor mari pe care și le-au făurit colectivștii din Floroaica.

Școala se va achita cu cinste de această sarcină pentru că este eu adevărat școala colectivei.

C. Mincă

Noua hală de motoare Diesel electrice a Combinatului metalurgic din Reșița

CE TRASATURI NOI SE DEZVOLTĂ ÎN ÎNVĂȚĂMINTUL PROFESIONAL ȘI TEHNIC CA URMARE A INTRODUCERII PE SCARA LARGĂ A TEHNICII ÎNAINȚATE ÎN ECONOMIA NOASTRĂ SOCIALISTĂ ?

La această întrebare a redacției răspund tovarășii :

Flore Man, directorul Grupului școlar de pe lângă întreprinderea „Electromotor” din Timișoara ; **Eugen Kiss**, director al Centrului școlar profesional și tehnic de pe lângă întreprinderea „Encsel Mauriciu” din Tg. Mureș ; **inginer Nicolae Cernei**, director adjunct al Școlii profesionale a uzinelor „Tudor Vladimirescu” din București ; **profesor Petre Puni**, director al Grupului școlar „Steagul Roșu” din Orașul Stalin ; **inginer Nichita Pantelimon**,

semnat, se impun ca o metodă de bază. În primul rând trebuie folosite în școală diferitele mașini și agregate sectionate pentru ca elevii să poată urmări ușor funcționarea lor. Cabinetele noastre tehnice au fost dotate, numai în ultimul timp, cu dinamuri sectionate, mașini în miniatură pentru încercarea liniilor lui Hartmann, dispozitive pentru demonstrarea transmisiei prin fricțiune și măsurarea forțelor axiale la roțile arc, toate realizate de către profesorii și maistrii de specialitate.

Un fapt mi se pare deosebit de semnificativ în această privință : pînă de curînd rigla de calcul era un aporaj aproape exclusiv al inginerilor și al tehnicienilor cu calificare superioară. Acum aproape fiecare elev al școlii noastre tehnice învață să o minuiască și o folosește larg în producție.

rent ce lucrare. O balama este desigur un lucru folositor ; cu totul altceva este însă să lucrezi piese pentru o mașină modernă, sau modelul în funcțiune al unui agregat folosit în uzina pentru care școala pregătește muncitorii. Cîtă însuflețire și cît entuziasm exprimă chipurile ucenicilor și elevilor cînd primesc o asemenea lucrare !

Dar nu numai lucrările, ci și tehnologia folosită în atelierele-școală trebuie să fie la nivelul ultimelor cuceriri tehnice. De aceea, introducerea documentației din întreprindere în atelierele-școală constituie un element deosebit de pozitiv.

Acestea sînt doar cîteva din rezervele noastre interne cele mai importante în munca de instruire practică, cîteva din trăsăturile noi care pătrund în viața școlilor profesionale și tehnice, dîndu-i mai multă forță, legînd-o mai strîns de viața producției.

Este un exercițiu pasionant și care stimulează în cea mai mare măsură gîndirea tehnică a elevilor. Și cîte satisfacții cînd experiența ulterioară confirmă justetea raționamentului tehnic !

Trîind viața unei școli de pe lângă o mare uzină și se evidențiază cu deosebită putere faptul că tehnica nouă a dat un impuls viguros gîndirii și activității creatoare, atît a profesorilor cît și a elevilor. Acest climat favorizează în asemenea măsură creația încît elevii pot culege primele roade bogate încă din școală.

inginer NICHITA PANTELIMON : Dialectica progresului tehnic în socialism determină pentru sectorul construcției o structură cu totul nouă a diferitelor meserii. Înalta productivitate a muncii este strîns împletită în acest sector cu eliminarea totală a caracterului sezonier al muncii.

Fără îndoială, faptele deosebit de importante pe care le-am menționat determină trăsături noi pentru activitatea de instruire și educare a viitorilor muncitori din construcții. La nivelul actual de cunoștințe al elevilor, ceea ce pînă mai ieri ar fi pîrut o încercare temerară, fără sorți de izbîndă, a devenit astăzi o realitate vie. Exemplul cel mai grîtor în această privință îl constituie, fără îndoială, organizarea de șantiere deservite în exclusivitate de către ucenici, sub conducerea maistrilor-instrucători. Am izbucit în acest fel să construim cîteva impunătoare blocuri de locuințe, folosind pe scară largă întreaga tehnică de șantier : mica și marea mecanizare, prefabricatele, noile sisteme de instalații tehnico-sanitare etc. Desigur că productivitatea practicii de șantier organizată în acest fel chiar pentru ucenicii anului I este mult sporită față de practica de atelier utilizată pînă nu de mult. Atunci ucenicului nu i se puneau la îndemînă condiții tehnico-materiale la nivelul cerințelor activității pe șantiere și nu i se cerea decît în mică măsură să dovedească simț de răspundere în muncă.

Socotesc că lichidarea definitivă a caracterului sezonier al muncii în construcții va duce la formarea unui muncitor — constructor deosebit de cei pe care îi cunoaștem, un tînr cu un orizont de cunoștințe mai larg, care să stăpînească un grup întreg de meserii pentru care astăzi folosim lucrători diferiți. Bunăoară, muncitori care să stăpînească în același timp actualele meserii de tinichigiu, țiglar și izolator pentru izolații termice și fonice, sau meseriile de dulgher, parchetar și tîmplar — binale, sau, în sfîrșit, meseriile de instalator pentru instalațiile tehnico-sanitare și caloriferist.

inginer MIHAI GRUBISICI : Este de-ojuns să comparăm în minte ucenicia de odinioară cu pregătirea dată astăzi tinerilor în școlile profesionale și tehnice, pe muncitorul calificat de acum 15-20 ani cu muncitorul calificat de astăzi, pentru a vedea limpede schimbările revoluționare pe care le-au adus în acest domeniu orînduirea socialistă și tehnica înaintată folosită în economia acestei orînduirii. În trecut, însușirea empirică de către ucenici a unei meserii ducea la formarea citorva deprinderi tehnice cu caracter îngust, care de

multe ori făceau necesară însușirea din nou a meseriei, de îndată ce tînrul muncitor se muta într-o întreprindere din același sector, care folosea însă un utilaj oarecum diferit. În orice caz, o perioadă de trecere între ucenicie și activitatea de muncitor calificat, cînd tînrul era doar „calfă”, se impunea mai în toate cazurile. Muncitori adevărați erau socotiți doar cei trecuți de 30 de ani.

Astăzi, în școala profesională și tehnică fiecare deprindere de muncă se bazează pe înțelegerea teameinică a unor cunoștințe științifice și tehnice. De la început tînrului i se cere nu să îmite mecanic, ci să gîndească, să-și dea singur seama de superioritatea unei metode înaintate de muncă asupra altei metode, perimate. Cunoștințele unor ucenici și mai ales cele ale unor elevi din școala tehnică sînt la un asemenea nivel, încît ei își propun și reușesc, chiar de pe băncile școlii, să facă inovații, să raționalizeze diferite procedee de muncă. Este firesc, în asemenea condiții, ca tînrul absolvent de școală profesională sau tehnică să se familiarizeze din prima clipă cu locul de muncă unde este repartizat, să dea un randament înalt și să se ridice în scurtă vreme în rîndul frunțașilor din producție.

Creșterea unui contingent mereu mai numeros de asemenea tineri frunțași în producție, stăpîni pe tehnica cea mai modernă, înzestrați cu o bogată gîndire creatoare — iată obiectivul de bază, determinant în munca de instruire și educație efectuată de pedagogii școlilor profesionale și tehnice.

ANCHETA NOASTRĂ

director al Școlii profesionale de construcții din Timișoara ; **inginer Mihai Grubisici**, director adjunct al Grupului școlar de pe lângă Combinatul metalurgic din Reșița.

FLORE MAN : În viața școlilor noastre profesionale și tehnice, dezvoltarea neîncetată a tehnicii folosite în producție determină trăsături noi atît în domeniul instruirii, cît și al educației. Nu este de ajuns, după părerea mea, să eliminăm din activitatea noastră de formare a schimbului de miine tot ceea ce e vechi, depășit ; trebuie să facem mai mult, să ne privim activitatea prin perspectiva viitorului.

Să luăm, de pildă, întreprinderea „Electromotor” pentru care pregătim acum cadre. În anii șesenalului ea va căpăta profilul unei mari uzine metalurgice, ceea ce va ridica la un nivel mai înalt întreaga tehnologie de producție. Cînd îi conducem pe ucenicii din anul I în întreprindere, cînd îndrumăm practica ucenicilor din anii II și III sau a elevilor școlii tehnice, trebuie să le arătăm că, în lumina direcțiilor celui de-al III-lea Congres al partidului, liniile de fabricație moderne și mașinile cu comenzi automate existente astăzi se vor generaliza și se vor perfecționa continuu, să-i facem să înțeleagă că ei vor lucra în condițiile de atunci și că deci pregătirea lor — în special a celor din școala tehnică — va trebui să fie apropiată de cea a inginerilor. Aceasta trezește interesul elevilor pentru tehnica nouă, îi face să învețe cu mai multă râvnă.

În predarea cunoștințelor, lucrările practice, experiențele în laborator capătă un loc tot mai în-

EUGEN KISS : În economia noastră socialistă valorificarea tot mai largă a rezervelor interne este unul din principalele izvoare ale creșterii producției de bunuri și ridicării productivității muncii. Și noi, pedagogii din învățămîntul profesional și tehnic, avem datoria să valorificăm importante rezerve interne existente pe tărîmul muncii de instruire și educație.

În mod special mă gîndesc la practica în atelierele-școală și în atelierele de producție ale școlilor de meserii. În ultimii ani, aceste ateliere au dat economiei naționale lucrări în valoare de zeci de milioane de lei. Acolo unde complexitatea lucrărilor a mers mină în mină cu planificarea producției, ea a determinat formarea unor muncitori cu înaltă calificare. Bunăoară, din momentul cînd școala noastră a trecut la fabricarea de strunguri paralele, universale, mandrine pentru mașini de găurit și motoare electrice a crescut mult și calificarea tinerilor muncitori. Este momentul să generalizăm și să adîncim această metodă.

Socotesc, de asemenea, că ucenicul sau elevul trebuie să se familiarizeze chiar din primele luni de școală cu lucrările executate în sectorul economic pentru care se pregătește. Pînă de curînd, unii maistrilor-instrucători obișnuiau să dea ucenicilor spre executare aceleași piese, indiferent de meseria pentru care aceștia se pregăteau. Șablonul nu are ce căuta însă în alcătuirea tabloului de piese care vor fi executate în cadrul instructajului din atelier. Interesul și gîndirea creatoare a ucenicilor nu sînt stimulate în egală măsură de indife-

inginer NICOLAE CERNEI : Afuența din ce în ce mai mare a tinerilor către învățămîntul profesional și tehnic, sentimentul de mîndrie pentru profesia aleasă pe care îl exprimă activitatea ucenicilor și elevilor din aceste școli, constituie trăsătura de bază a mentalității lor, pe care noi, pedagogii, o cultivăm cu grijă. Pătrunderea tehnicii noi în viața școlii reprezintă în acest domeniu un factor educativ de mare importanță. Arătîndu-le tinerilor perspectiva muncii lor în producție, produsele cele mai valoroase ale fiecărei întreprinderi, metodele de înaltă tehnicitate pentru realizarea acestor produse, le vom dezvolta dragostea pentru profesie. Organizarea de secții de muncă în cadrul întreprinderii pentru ucenicii din anii II și III și pentru elevii anului II de la școlile tehnice, instruirea prin muncă independentă pe mașini moderne de înaltă precizie, alături de cei mai buni muncitori din fabrici și uzine adîncesc și mai mult liniile acestei educații noi, pregătînd tineri stăpîni în toate privințele pe tehnica nouă, socialistă.

Profesor PETRE PUNI : Tehnica nouă pune cu cea mai mare acuitate pentru fiecare profesor problema pregătirii pentru lecție. Predarea principiilor științifice de funcționare și a caracteristicilor tehnice ale noilor mașini și agregate presupune în primul rînd cunoașterea de către profesor, în cele mai mici amănunte, a acestor mașini și agregate. Altfel, există riscul de a da elevilor cunoștințe trunchiate, lipsite de consistență.

A devenit o obișnuință de la care nu se abate nici un profesor din școala noastră aceea de a pregăti fiecare lecție la cabinetul tehnic al întreprinderii, pe baza unei documentații ample asupra mașinilor și tehnologiilor recent introduse în producție, ca și asupra celor mai noi realizări din tehnica mondială în domeniul construcției de mașini. Mai mult decît atît. Se prezintă elevilor, prin planșe și proiectii cu epidiascopul, schemele de funcționare, profilul și modul de lucru al unor mașini care se află abia în faza experimentală. În felul acesta fiecare elev poate cîntări și aprecia, prin compararea datelor științifice și tehnice, posibilitățile de randament superior ale noilor mașini.

Și-au dat din nou întâlnire la București teatrele de păpuși din patru continente. Al doilea Festival internațional al teatrelor de păpuși și marionete se află în plină desfășurare. La startul acestei însemnate întreceri internaționale se află teatre de păpuși din numeroase țări ale lumii: U.R.S.S., R.S. Cehoslovacă, R.P. Chineză, R.P. Polonă, R.D. Germană, R.F. Germană, Norvegia, R.P. Ungară, R. P. Albania, R. D. Vietnam, S.U.A., Anglia, Olanda, Franța, Argentina, Rhodezia, Finlanda, Italia, R.A.U., India, R.P. Bulgaria, Belgia, Mexic, Turcia. Și, desigur, artiștii păpușari români, care s-au pregătit cu multă minuțiozitate pentru întrecerea prietenească.

Întâlnirea de la București înseamnă mult mai mult decât o simplă trecere în revistă a formațiilor teatrale participante. Prin amploarea Festivalului și depășite semnificațiile unei simple întâlniri de breaslă; în sensurile cele mai profunde, Festivalul aduce o contribuție însemnată la cunoașterea și înțelegerea între popoare. Consecvență unor străvechi tradiții progresiste, arta păpușărească slujește năzuințele nobile ale omului. „Teatrele de păpuși și marionete din lumea întreagă creează și luptă azi sub semnul unui înalt umanism. Sint conștinți că aceste idei vor triumfa și la acest Festival” — a declarat conducătorul delegației sovietice, Iurii Dmitriev.

De la spectacolele Teatrului mare de păpuși din Leningrad — un teatru cu veche tradiție — și pînă la spectacolele teatrului argentinian „La Pareja” spectatori români au posibilitatea să cunoască stiluri, concepții, și valori noi, variate. Spectacolele prezentate pînă în prezent au demonstrat că valoarea artistică a montărilor este strins legată de conținutul educativ al textelor.

Teatrul leningrădean este prezent la București cu o satiră virulentă la adresa războiului, piesa

Teatrul de păpuși

dramaturgilor cehi Janek și Ioseph Capek, Din viața insectelor. Spectacolul demonstrează că teatrul de păpuși poate transmite, cu mijloacele sale, mesaje dintre cele mai nobile, poate avea o mare forță de convingere. Și în spectacolele altor teatre participante la Festival este vizibilă această tendință de înzestrare a textelor interpretate de păpuși cu semnificații majore. În spectacolul trupei de păpușari din Canton (R.P. Chineză) Sun U Kun, regele maimuțelor, a împrumutat de trei ori evantaiul de palmier, personajul principal, erou de legendă, vine în ajutorul poporului pentru a salva ogoarele pirjolite.

Fabula, povestirile populare sau povestirile unor clasici ai literaturilor de peste hotare ocupă un loc de seamă în cadrul Festivalului. Capra cu trei iezi, figurează în repertoriul teatrului de păpuși din Magdeburg, în timp ce alt teatru german, cel din Dresda, va prezenta Pinocchio. După o poveste populară este realizată și povestirea poloneză Plutașul și potecoța pe care o va prezenta Teatrul „Miniatura” din Gdansk.

După cum se vede, problematica spectacolelor Festivalului internațional de la București este foarte variată. Nu se pot omite din sumara trecere în revistă de

vestirile științifico-fantastice; Extraordinara invenție a profesorului Alunel (prezentată de Teatrul polonez „Arlekin” din Lodz), piesa realizată după comedia Ploșnița de Maiakovski (în interpretarea artiștilor R. S. S. Estoniene) etc.

Indienii prezintă la Festival o interesantă demonstrație de umbre, intitulată Umbre de păpuși din piele; artiștii păpușari din S.U.A. anunță un spectacol experimental cu păpuși din hirtie.

La această multitudine de aspecte ale spectacolelor de peste hotare se adaugă realizările de prestigiu ale păpușarilor români. Cu prilejul Festivalului — în cadrul concursului propriu-zis și în afara concursului — sint prezente zece teatre românești de păpuși, din zece orașe ale țării. Prin spectacolele realizate, aceste colective demonstrează marea progres realizat de arta păpușărească din țara noastră în ultimii ani. Este prezent la întrecere, în primul rînd, teatrul bucureștean „Tândărică”. Prin spectacolele prezentate, el a și cîștigat stima și simpatia oaspeților de peste hotare. Piesa Soldatul și moartea este un spectacol folcloric, în care istețimea soldatului învinge moartea, viră dracii în turbincă, îl păcălește pe sfîntul Petru. Micul prinț, a doua lucrare pregătită de

„Tândărică” pentru această confruntare internațională, se petrece în Cosmos. Sărind din planetă în planetă, micul prinț o pornește prin spațiile astrale pentru a veni în ajutorul unui pilot primejdut. Încrederea în viață îl ajută să treacă prin toate piedicile și el reușește — în final — să răspundă chemării omului către om. Un program de fabule (Esop, La Fontaine, Krilov, Grigore Alexandrescu, Breslașu) întregeste contribuția lui „Tândărică” la Festival.

Teatrele de păpuși din regiuni sint prezente la Festival cu multe lucrări interesante. Teatrul din Tg. Mureș prezintă Aventură în Cosmos de Xenia și Aurel Boes-teanu, colectivul clujean are în repertoriu Povesti cu animale, ieșenii și-au îndreptat atenția spre Creangă și sint prezenți cu Dănilă Prepeleac. Foarte interesantă prin mesajul ei contemporan este piesa Covorul cu minuni de Valentin Silvestru, prezentată de teatrul orădean. Constructorii societății socialiste depășesc, prin realizările lor, toate personajele cu calități superlative din folclor — iată ideea prețioasă a piesei. Inspirată tot din actualitate este piesa aceluiași autor, Necazurile lui Șurubel (Teatrul de păpuși din Iași). Și alte teatre din restul țării prezintă lucrări interesante.

Al doilea Festival internațional al teatrelor de păpuși și marionete este un bun prilej — pentru micii și marii spectatori români — de îmbogățire a cunoștințelor lor, de cunoaștere profundă a unei arte cu vaste posibilități.

Călin Căliman

Scenă din spectacolul „Călătoria lui Trombi pe pămînt” prezentat de Teatrul de păpuși din Magdeburg (R.D.G.)

CONCURSUL DE MATERIAL DIDACTIC

În fiecare an, întreprinderile producătoare de material didactic și școlii cantități însemnate de aparate, substanțe chimice, materiale grafice etc. necesare laboratoarelor și cabinetelor școlare. În planurile de producție ale acestor întreprinderi se introduc mereu noi și variate sortimente de material didactic.

În acest an școlile vor primi pentru prima oară truse pentru disecție și truse pentru lucrările practice la chimie, stații meteorologice, camere de ceață, spintariscoape, modele de presă hidraulică, modele în secțiune ale motorului Diesel, aparate de emisie-recepție pentru studiul undelor electromagnetice, harta istorică a României între 1300—1601, două planșe privind fabricarea fontei, planiglobul fizic, atlasul istoric universal, diafilme cu temele „De la minereu la locomotivă”, „O vizită la Săvinești”, „Mașini de lucru”, „Orașe noi pe harta patriei noastre” etc.

În același timp întreprinderile producătoare de material didactic au început lucrările pregătitoare pentru introducerea în plan a unor noi sortimente de material didactic, pe care școlile le vor primi în anul 1961.

Printre aceste sortimente noi figurează și lucrările premiate la concursurile de material didactic organizate de Ministerul Învățămîntului și Culturii în scopul întăririi bazei didactice-materiale a procesului de învățămînt. Lucrările prezentate în cadrul concursurilor care au avut loc pînă acum — și în special cele prezentate la concursul organizat în anul 1959 — au demonstrat interesul cadrelor didactice pentru crearea de materiale didactice originale, cit mai variate, concepute științific.

Pentru continua îmbogățire a titlurilor de material didactic, Ministerul Învățămîntului și Culturii organizează și în anul acesta un concurs, a cărui tematică include titluri deosebit de necesare școlilor. Se pot prezenta la concurs și lucrări în afara acestei tematică, legate însă, bineînțeles, de programele școlare, astfel încît să poată fi folosite în procesul de învățămînt. Participînd la acest concurs cadrele didactice, ca și lucrători din alte domenii, pot contribui la îmbogățirea școlilor cu materiale didactice valoroase, care să servească scopurilor instructive și educative ale învățămîntului.

Cornelia Bura

Tematica concursului

SCENARII

Diafilme. (Scenariu compus din 60 de imagini, cu indicarea conținutului imaginii și a textului respectiv. Textul la o imagine nu trebuie să depășească 35 cuvinte, iar textul casetelor explicative nu trebuie să depășească 65 de cuvinte).

1) Govora în anul regimului democratic-popular, 2) Valea Siretului, 3) Munții Măcinului, 4) O vizită la o întreprindere metalurgică, 5) O vizită la o unitate pentru rafinarea petrolului, 6) Fabrica de la Bucecea, 7) Fabrica de confecții „Gh. Gheorghiu-Dej” — București, 8) Industria sîrmei (Cimpia Turzii), 9) Scenariu de diafilm pentru preșcolarii din

grupa mică (3 subiecte a 15 imagini), 10) Scenariu pentru preșcolarii din grupa mijlocie (2 subiecte a 25 imagini), 11) Scenariu de diafilm pentru grupa mare (un subiect, 40—50 imagini).

Diafilmele pentru învățămîntul preșcolar vor avea ca subiecte: aspecte din munca oamenilor muncii din patria noastră — siderurgii, constructori, colectivisti etc.; aspecte din viața copiilor în grădiniță (formarea bunelor deprinderi, munca copiilor la colțul naturii vii și pe parcele, munca copiilor de serviciu etc.); o plimbare în Cosmos (pentru grupa mare); din viața și lupta eroilor clasei noastre muncitoare (Vasile Roaită, Elena Sîrbu, Donca Simo, Filimon Sîrbu).

Diapozitive. (Scenariu compus din numărul de imagini arătat la fiecare serie, cu indicarea conținutului imaginii, a textului scurt care este scris pe fiecare imagine — și care nu va depăși 12 cuvinte — și a textului detaliat respectiv).

1) Scenariu pentru diapozitive necesare predării geografiei regionale în clasa a III-a (30—40 imagini pentru fiecare regiune, indicîndu-se imaginii din raioanele respective), 2) Muzeul de istorie naturală „Gr. Antipa” (2 serii a 40 imagini).

Filme. (Scenariu pentru film de scurt metraj de 15—20 minute. Pentru orice lămurire privind prezentarea textului, autorii se pot adresa Studioului cinematografic „Al. Sahia”).

1) O zi de practică în atelierul școlii (clasa a VI-a), 2) O zi de practică în întreprindere (clasa a IX-a), 3) O zi de practică pe lotul școlar (clasa a V-a). Temele vor fi tratate în așa fel încît să oglindească activitatea practică a elevilor de la orașe și sate

ALBUME, GHIDURI, HARTI

1) Album de istorie universală — epoca modernă și contemporană (accentul se va pune pe dezvoltarea mișcării muncitorești internaționale). Tematica albumului va cuprinde indicarea imaginilor și a textului respectiv, macheta albumului la scară redusă pentru indicarea modului de reprezentare a imaginilor, 10 planșe în formă definitivă format A4: volum maxim al lucrării — 150 pagini.

2) Ghid pentru pionieri și școlari — regiunea Constanța. Tematica va cuprinde tabla de materii, macheta la scară 1:1 pentru format de buzunar, borderou de imagini cu indicarea textului respectiv. Ghidul va cuprinde aspecte ale geografiei fizice și economice ale regiunii, îndrumări pentru excursii, vizite la locuri istorice, în întreprinderi, G.A.S., S.M.T. etc. Volum maxim — 80 pagini, din care cea jumătate rezervat pentru hărți, fotografii, vignete, schițe etc.

3) Harta economică a U.R.S.S. (format 4x70x100), machetă și nomenclator.

4) Harta istorică „România între 1601—1711” (format 4x70x100), machetă și nomenclator.
5) Harta fizică și economică a Oceanului Pacific sau a Australiei (format 4x70x100), machetă și nomenclator.
6) Harta economică „Țările democrat-populare din Europa” (format 4x70x100), machetă și nomenclator.

PLANȘE ÎN 2—8 CULORI

La planșele în serie se prezintă: machetă format 70x100 pentru 2 planșe, machetă scară redusă format A 4 pentru celelalte planșe, inclusiv textul respectiv. Pentru planșele unice se prezintă macheta la format 70x100, inclusiv textul explicativ.

1) Procesul tehnologic de cracare a petrolului (o planșă), 2) Obținerea celulozei (o planșă), 3) Procesul tehnologic de obținere a îngrășămintelor chimice (o planșă), 4) Planșe pentru anatomie (serie de 10 planșe), 5) Planșe pentru zoologie (serie de 20 de planșe), 6) Planșe pentru botanică (serie de 20 planșe), 7) Planșe pentru cunoștințele agricole — seria zootehnie (serie de 10 planșe), 8) Planșe „Metalele neferoase” (serie de 10—20 planșe), 9) Planșe pentru capitoul „Structura atomului”, în care să fie incluse și principiile de funcționare a noilor instalații de cercetare a particulelor nucleare (serie de 10—20 planșe), 10) Planșe pentru predarea scrisului (25 de planșe).

APARATE DE LABORATOR

1) Fenomenul de rezonanță. Aparat simplu pentru punerea în evidență a fenomenului de rezonanță în mecanică, acustică și electricitate, 2) Celula fotoelectrică demonstrativă cu aplicație la ilustrarea calitativă a legilor fenomenului fotoelectric, 3) Aparat pentru punerea în evidență a electronului și care să permită determinarea unei mări caracteristice a lui (sarcina, masa specifică etc.), 4) Macheta unui accelerator de particule, 5) Modelul simplificat al atomului de H cu explicarea emisiei spectrelor caracteristice, 6) Trusă pentru experiențe de electrochimie, 7) Cimp magnetic rotitor. Aparat pentru punerea sugestivă în evidență a cimpului magnetic rotitor, 8) Trusă pentru demonstrarea diferitelor moduri de transmitere a mișcărilor (mecanisme și mașini), 9) Generator de sunete și ultrasunete etalon.

Pentru cele mai bune lucrări se vor acorda premii de la 500—5.000 lei.

Lucrările pentru concurs se vor trimite la Ministerul Învățămîntului și Culturii, Serviciul Practică în producție și material didactic (str. Alex. Popov, nr. 30, raionul Gh. Gheorghiu-Dej, București), cu mențiunea „Pentru concursul de material didactic”. Numele autorului va fi pus într-un plic sigilat, iar pentru evitarea confuziilor, aft de plicul sigilat cit și pe lucrarea trimisă se va menționa același moto. Concursul se închide la 31 decembrie 1960.

ÎNȚĂRILE SOCIALISTE

La școala de 9 ani de la Libeuzice, lângă Praga, înainte de prima lecție din acest an.

ÎNȚĂRILE SOCIALISTE

Cu gânduri luminoase, pline de bucurie au pășit iar în clasă, în acest început de an școlar, cei două milioane de profesori sovietici. Insuflețiți de dragostea, de grija pe care le-o poartă Partidul Comunist, Guvernul Sovietic, întregul popor, ei și-au rețut munca atât de dragă, înțelegând pe deplin imensa ei însemnatate.

Profesorii sovietici sînt mindri că munca lor constituie o parte organică a marelui proces de construire a comunismului, că ei înfăptuiesc astăzi genialele prevederi ale lui Lenin cu privire la învățămînt. În 1919, în toiul războiului civil și al ruinei, pe cînd lucra la proiectul noului program al partidului, Ilici a scris, în capitolul privitor la învățămînt, că școala va trebui să crească o generație capabilă să realizeze definitiv comunismul, că va trebui să se asigure o legătură strînsă a învățămîntului cu munca social-productivă, că sînt necesare cadre de pedagogi noi, pătrunși de ideile comunismului. Și iată că astăzi aceste înalte gânduri ale lui Lenin sînt înfăptuite. Se construiește cu succes școala nouă, școala perioadei construcției desfășurate a comunismului. Pedagogii sovietici educă oameni noi, capabili să realizeze definitiv comunismul. Profesorii sovietici sînt nu mișcați pe drept cuvînt cele mai apropiate ajutoare ale partidului în această operă măreață.

Noul an școlar este, în Uniunea Sovietică, al doilea an în care se desfășoară reorganizarea învățămîntului. Opera concepută

de partid și de stat, susținută de întreg poporul sovietic, este realizată cu inițiativă, cu spirit creator, cu o atitudine plină de dragoste. Profesorii sovietici luptă nu numai pentru ca fiecare elev să-și însușească adînc cunoștințele predate, ci și pentru ca aceste cunoștințe să fie folosite cu pricepere, cu iscusință, în munca pusă în slujba poporului, să se transforme în adevărate convingeri ideologice. Ei sînt conștienți de uriașa însemnatate educativă a muncii, care formează un om nou, cu o morală înaltă, cu o morală comunistă.

În școala sovietică au pășit, o dată cu acest nou an școlar, pedagogi noi — inovatori din producție, membri ai brigăzilor de muncă comunistă, specialiști din diferite ramuri ale științei și culturii, oameni cu o mare experiență de viață. Alături de învățători și profesori, ei contribuie la opera de educare a elevilor, de pregătire a tineretului pentru viață. Educația omului nou, a omului viitorului, a devenit cu adevărat o cauză a întregului popor.

Înaltă încredere pe care le-o arată partidul și statul, dragostea și grija cu care îi înconjoară întregul popor îi însuflețesc pe pedagogii sovietici, îi îndeamnă la o muncă creatoare, plină de roade. Fiecare profesor sovietic, întreaga armată de două milioane a învățătorimii din țara constructorilor comunismului se angajează acum, la început de an școlar, să se arate demnă de nobila ei misiune.

specială și aprobate de Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Socialist din R. P. Ungară și de Guvernul R.P.U., sînt: legarea mai strînsă a învățămîntului de viață, de practică, de producție, ridicarea nivelului pregătirii generale și de specialitate a elevilor și îmbunătățirea educației lor ideologice și politice. Toate tipurile de școli — adică școala de 8 ani, școala medie și instituțiile

generală, elevii să fie familiarizați cu bazele producției industriale și agricole; să fie pregătiți pentru munca în folosul societății.

Se preconizează, de asemenea, lărgirea rețelei de școli profesionale, precum și crearea unui nou tip de școală medie — școala medie profesională — care va avea drept scop asigurarea pregătirii unor muncitori culti, capabili să aplice tehnica modernă, să minuiască mașinile cele mai noi. Acest tip de școală va asigura pregătirea la un nivel superior a schimbului de mîine al clasei muncitoare. După terminarea școlii medii profesionale elevii se vor prezenta la examenul de maturitate, precum și la un examen profesional. Apoi, după ce vor munci un an sau doi în producție, se vor putea înscrie în învățămîntul superior.

La rîndul lor, și școlile medii de cultură generală vor da elevilor, pe lîngă pregătirea teoretică, și o pregătire practică. În aceste școli elevii vor învăța timp de 5 zile dintr-o săptămînă, iar în a 6-a zi vor lucra într-o întreprindere industrială sau agricolă. Acest sistem, care este cunoscut în R. P. Ungară sub denumirea de 5+1, va trebui să fie realizat pînă în anul 1965 în toate școlile medii.

Directivele mai prevăd extinde-

rea învățămîntului seral și fără frecvență pentru muncitorii, în special pe lîngă marile întreprinderi, gospodării colective și gospodării agricole de stat. Pregătirea tehnicienilor se va ridica la un nivel mai înalt, primirea în școlile respective fiind admisă numai pe baza examenului de maturitate și condiționată de gradul de muncitor calificat și de stagiul în producție.

Scopul reformei învățămîntului superior este pregătirea unor specialiști de înaltă calificare. La admiterea în universități și institute vor avea prioritate cei care au un stagiu în producție. În anii de studiu în învățămîntul superior tinerii vor presta cel puțin zece luni de practică în uzină, în agricultură, în clinică, în școală etc. Colectivele catedrelor universitare vor trebui să se apropie mai mult de sarcinile cele mai importante care stau în fața economiei naționale din R. P. Ungară.

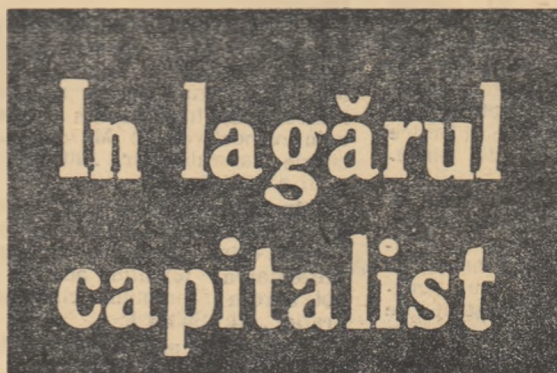
C.C. al Partidului Muncitoresc Socialist din R. P. Ungară a cerut pedagogilor, organizațiilor de masă, comitetelor de părinți și tuturor oamenilor muncii să participe la discutarea și înfăptuirea reformei învățămîntului, care este o problemă a întregului popor maghiar.

În școlile din Republica Populară Polonă, noul an școlar va însemna un pas înainte în apropierea învățămîntului de practică, de producție.

Guvernul Republicii Populare Polone a înzestrat școlile, palatele și casele pionierilor cu numeroase aparate și utilaj necesare pregătirii practice a elevilor. De asemenea, au fost create, în localitățile mai importante, centre de practică înzestrate cu tot materialul necesar pentru studiul motoarelor. Se dezvoltă larg, în același timp, cercurile în cadrul că-

roră elevii studiază motoarele, precum și cercurile de radioamatori.

Elevii care studiază construcția și conducerea automobilelor vor participa la frumoase excursii cu automobilele, excursii care le vor da prilejul să cunoască noile obiective industriale și cele mai pitorești regiuni ale țării. Aceste excursii au fost înscrise în planurile de activitate ale centrelor de practică. Se prevede că la ele vor participa numai în cursul acestui an peste 11.000 de tineri și elevi polonezi.

In lagărul capitalist

Anul școlar a început și în țările capitaliste. Prilejul nu a putut fi ignorat de presa occidentală care — oricît s-ar strădui să infrumusețeze realitățile neplăcute — e silită să recunoască multe aspecte altădată „omise”. Lipsa de școli, pregătirea necorespunzătoare a multor cadre didactice, condițiile grele de învățătură pentru marea majoritate a copiilor au fost semnalate în parte sau laolaltă în presa occidentală.

Mai puțin s-a vorbit însă despre cauzele care au determinat această stare de lucruri — și anume, despre alocarea de sume din ce în ce mai mari în scopuri militare.

În Franța, de pildă, un inspector al Academiei care a vizitat departamentul Seine-et-Oise cu prilejul începerii anului școlar se plîngea de insuficiența creditelor alocate din bugetul statului pentru construcțiile școlare cit și de faptul că „problema cadrelor didactice rămîne gravă”. „Sistem obligativ”, spunea el, să facem apel la numeroși candidați și candidate a căror cultură este adesea nesatisfăcătoare.”

Nu numai declarația acestui inspector, ci și numeroase alte fapte mărturisesc situația grea a școlii franceze de astăzi. O statistică oficială arată că în departamentul Finisterre există 200 de clase instalate în barăci, că 125 de școli nu au apă, că 18 școli nu au lumină, că 21 de școli nu au nici măcar curte de recreație... Mai mult, statistica dezvăluie faptul că în 25 de localități din departament nu există deloc școli.

Situația aceasta nu este caracteristică exclusiv pentru Franța, deși bugetul acestei țări are de făcut față cu precădere, după cum se știe, războiu-

lui din Algeria, care constituie de mai bine de cinci ani o grea povară pentru întreaga economie. Este cunoscută situația din Italia, al cărei buget are de suportat cheltuielile legate de participarea țării la pactul N.A.T.O. Desigur că dacă în loc să se sporească permanent cheltuielile militare s-ar fi arătat învățămîntului grija necesară, atunci numărul școlilor și al profesorilor n-ar fi fost atât de nesatisfăcător, iar un procent însemnat de copii și tineri n-ar fi rămas în afara școlii sau nu s-ar fi împotmolit „în drum”, așa cum se întîmplă acum.

De ce să ne referim însă la țări care ocupă un loc mai mult sau mai puțin minor în N.A.T.O.? Situația nu este diferită nici în S.U.A. Cele aproape 42 de miliarde de dolari alocați pentru cursa înarmărilor determină guvernul american să facă „economii” în privința învățămîntului. Cu toate că numeroși oameni politici și comentatori au avertizat că în S.U.A. sînt pregătiți anual aproximativ de trei ori mai puțini ingineri și cadre tehnice decît în Uniunea Sovietică, ceea ce constituie un handicap bine determinat al S.U.A. în întrecerea economică cu U.R.S.S., totuși accentul continuă să fie pus pe înarmare. Această orientare a cheltuielilor bugetare duce și la anumite „îmbinări” ale militarismului cu școala: în orașul Artesia (statul New Mexico), problema lipsei de școli a început să fie soluționată prin construirea unui adăpost care va servi drept „școală subterană”, adică — după cum se exprimă revista „Time” — „prima școală a erei nucleare”.

Indemnul revistei americane ca asemenea școli să fie construite în număr cit mai mare indică în mod semnificativ încotro se îndreaptă școala în S. U. A. ...